

ΕΤΟΣ Δ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 205

6

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 10

Τιμή έτησίης συνδρομής προπληρωτέης διά μόν τόν Έσωτερικόν δραχμαί νέαι 12, διά δέ τόν Έξωτερικόν 20.
Η Διεύθυνσις τής έφημερίδος, επί τής όδοϋ Σοφοκλέους, όπου ήν τέως ό Άρειος Πάγος

Έν Αθήναις τή 24 Ίανουαρίου 1883.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Χιών, άνεμος, βροχή, εϋδία· και έπειτα άνεμος, εϋδία, βροχή, χιών· και κατόπιν πάλιν εϋδία, χιών, άνεμος βροχή. Όλ' αυτ' καλώς ανακατωμένα και να πέρνωμεν μίαν δόσιν καθ' εκάστην ώραν· αυτή ήτο ή θεραπεία, εις την όποιαν μās υπέβαλεν ό καιρός, ό συνήθης καιρός τής πρωτευούσης, πιστόν αντίγραφον του άστάτου και παλιμβούλου έλληνικού χαρακτήρος. Έπνεε πανταχόθεν ό άνεμος, τώρα τραχύς ως Δημητρακάκης, τώρα μειλίχιος ως Μεσσηνέζης και άλλοτε πλήρης κενού φυσήματος ως ήμέτερος. Οϋδέν άπορον λοιπόν αν έχασαμεν τόν μπουσούλα, τόν δή λεγόμενον.

Κυρίως όμως τόν μπουσούλα έχασεν ή «Καρτερία», τόν ιστορικόν ατμόπλοιον τής Έλληνικής Ατμοπλοίας, όπερ προσκρούσαν επί ύφάλων διεργάγη και παρ' όλίγον άπώλετο. Λυπούμεθα διά τόν πάθημα έγκαρδίως, αλλά μη τούτο είνε οίωνός; μήπως δηλοί ότι και ή ιδική μας καρτερία θα προσκρούση επί τέλους κατά τών ύφάλων τής διαφορās και θα ναυαγήση; Μελετήσατε.

Και με τοιοϋτον καιρόν θ' απέθνησκον βεβαίως πολλοί εκ περιπνευμονίας, αν δέν εφρόντιζον ν' αποθάνωσιν εξ εϋλογίας. Διατελει εις υφεισιν λέγουσιν πιθανόν. Αν δέν τήν εβαρύνθημεν ήμεις, μās εβαρύνθη εκείνη. Όπωσδήποτε, έπειδή ή ΕΦΗΜΕΡΙΣ ένθυμείται τās έπετηρίδας, τή υπομμνήσκομεν να σημειώση και τούτο, ότι έντός όλίγων ήμερών συμπληρωται ή έπετηρίς από τής εμφάνισης τής εϋλογίας. Θα γείνη πανή-

γυρις εις τόν τμήμα τής δημοσίου υγείας εν τώ ύπουργείω τών έσωτερικών και εις τούς προσκεκλημένους θα προσφέρηται ανά εν αντίτυπον τών παραγγελμάτων του νεοφανούς κομήτου τής έπιστήμης, ιατροϋ κ. Φιλιππακοπούλου.

Έγένετο και μία μονομαχία, αλλά κατ' τον εν Έλλάδι ισχύοντα τρόπον. Οι δύο αντίπαλοι, εις τραπεζίτης και εις διπλωμάτης, άντηλλαξαν τέσσαρας στίγλας «Έφημερίδος» γαλλιστι, άμφότεροι δέ έπληρώθησαν... εις την τσέπην.

Η Βουλή εναρκήθη· εις μάτην τής δίδουν έξεγερτικά· δέν άκούει ούτε άρθρα, ούτε υβρεις, ούτε άπειλάς· αι τριστηλοι παρατηρήσεις του Φιλήμονος τήν βυθίζουσιν εις βαθύτερον ύπνον. Τόν μόνον φάρμακον κατ' την γνώμη μας, θα ήτο διόλιθοσιν κινίνης. Εις τήν πρώτην λέξιν διόλιθοσιν, πριν ή λάβη τόν φάρμακον θ' άφυπνίζετο.

17,000,000 έλλειμμα εις τήν διαχείρισιν του ύπουργείου τών Στρατιωτικών κατ' τα έτη 1880 - 1881 εϋρεν ή έξελεγκτική έπιτροπή έξετάζουσα τούς λογαριασμούς!

Τα τρόπαια τών Θηβών καταπίπτουσιν· αι δάφναι του Βαρθακειου μαραινονται. Όσοι ξεχετε 100 και 500 και 1000 δραχμάς· εις τήν τσέπην, περιπατείτε τήν νύκτα ελεύθερα· κανεις κλέπτης δέν καταδέχεται του λοιπού να κλέπτη τόσον έλεεινά ποσά.

17,000,000 έπήγαν διό τον πόλεμον, όστις έμελλε να κηρυχθή κατ' τής Τουρκίας και εκηρύχθη απεναντίας κατ' του βαλαντιου μας. Ό πόσον ακριβά κοστίζει ό πατριωτισμός εις τήν Έλλάδα!

Έτελέσθησαν οι άρραβώνες του καλου και πολυφέρνου

σιδηροδρόμου τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τοῦ ἐπίσης καλοῦ καὶ δλιγοφέρνου σιδηροδρόμου τῆς Θεσσαλίας. Παράνυμφος ἦτο ὁ κ. Τριχοῦπης. Κατὰ τὴν τελετὴν βεβαίως θὰ ἐρρέθη καὶ τὸ «οὗς ὁ Θεὸς σενέξευξεν, ἀνθρώπος μὴ χωριζέτω». Ἐτέθη ὁμως ἐξαιρετικῶς ἕνεκα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων καὶ ἡ παρέθεσις «πλὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας κόμητος Κάλνκου».

BLAGUEUR

ΕΠΙ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ».

Φίλτατε «Ἀσμοδαίε».

Οὐδέποτε ἀνέβην εἰς τὸν Παρνασσὸν καὶ σπανιώτατα εἰς τὸν ὁμώνυμον σύλλογον· διότι φοβοῦμαι τὸ ψῦχος· καὶ διότι ἄλλως τε, ἀκολουθῶν, ὡς ὁ πολὺς κόσμος, τὰ παραγγέλματα τῆς συγχρόνου θετικῆς φιλοσοφίας καὶ μαγειρικῆς, θεωρῶ μᾶλλον εὐκολοχώνευτον ἕνα καταφι τοῦ Χαραμῆ ἢ τοῦ Σόλωνος ἀπὸ μίαν φιλολογικὴν διατριβὴν ἢ μίαν μελέτην. Ἄλλὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ πρᾶγμα ἤλλασσε· τὰ χιόνια τοῦ «Παρνασσού» ἐπρόκειτο νὰ διαλυθῶσιν ὑπὸ τὴν πυρᾶν, ἣν ἔμελλε ν' ἀνάψῃ ὁ ἔθνικός μας ποιητής, καὶ ἐπεθύμησα νὰ θερμυνθῶ καὶ ἐγὼ εἰς αὐτήν· ἀλλ' ἡ αὐτὴ φαίνεται ἐπιθυμία εἶχε συναγείρει πλῆθος πολὺ καὶ ἐχρησίσθησαν ἡρωϊκοὶ ἀγῶνες διὰ νὰ κατορθώσω νὰ εἰσέλθω ἐν τῇ αἰθούσῃ· διότι καὶ αὐτὴ καὶ οἱ διάδρομοι καὶ ἡ κλιμαξ ἕως κάτω μέχρι τῆς θύρας εἶχον κυριευθῆ ὑπὸ ἀκρατῶν σ υ ν - ε σ α ρ δ ε λ λ ω μ έ ν ω ν ἐπ' ἀλλήλων σὺτως, ὥστε καὶ κόκκαλα ἔτριζον καὶ χεῖρες ἀνετείνοντο καὶ στεναγμοὶ ἤκούοντο σύμμικτοι μετ' ἀλγεινῶν ἐπιφωνήσεων:

- ὦχ! στάσου μωρέ!
- Μ' ἐσκάσατε!
- Στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρου σου, κάμε μου λίγον τόπο!
- Πᾶν ἢ πλάταις μου!

Καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔφευγε· ἡ φιλοπατρία τοῦ Ρωμηοῦ ἐπιθυμοῦντος καὶ ἐλπίζοντος ν' ἀκούσῃ λίγην λευθερίαν, Ἀγία Λαύρα, τσαπράζια καὶ μηλιόνια, τοὺς συνεκράτει ὅλους παρὰ τὰς ἐν κριγμοῖς διαμαρτυρήσεις τῶν κοκκάλων των. Συνέκτετο δὲ τὸ ἀκρατήριον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μέλη τοῦ συλλόγου, φοιτητᾶς, μαθητᾶς, μισήμεριδα ὠραίου φύλου εἰς ἕν ἄκρον τῆς αἰθούσης καὶ, μὰ τὴν πατρίδα, νομίζω ὅτι παρὰ τὴν θύραν διέκρινα καὶ τὸν λευκὸν πώγωνα γηραιοῦ φουστανελλᾶ, ἐλθόντος ν' ἀκούσῃ τὸν ψάλτην τῶν συναγωνιστῶν του ἰσως. Ἡ δὲ προσδοκία ἦτο τόση ὥστε καὶ ζήτω ἤκουσθησαν, ὅτε ἐφάνη τὸ παραδοξοφυές μέλαν τοῦ Ἀχιλλέως ὑπογένειον καὶ ἡ ποιητικὴ κεφαλή του, ἐφ' ἧς ὁμως δὲν ἐπενήργησαν οἱ πύγαι τῆς Ρωσσίας, φαίνεται ἰσως ἐκ τοῦ πρὸς αὐτοὺς μίσους του.

* *

Ἐνιαύσιος σχεδὸν ἀπουσία ἐντεῦθεν δὲν τὸν ἔλλαξε διόλου.

Ἡ αὐτὴ ἐκφρασις, τὸ αὐτὸ βυρώνειον ὕφος, τόσῳ κοινὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τόσῳ γελοῖον φαινόμενον ἐν τῇ πεζῇ ἡμῶν ἐποχῇ, ἡ αὐτὴ πρὸ πάντων ἀπαγγελία, ἡ γνωστοτάτη τοῦ Ἀχιλλέως μας ἀπαγγελία, ρωμαντική, ὡς ἔλα του, τραμῶδης, βραχνὴ ἐνίοτε, ἐξημμένη, ἐέχουσα ὅλα τὰ δάκρυα τοῦ Ἀγνώστου καὶ τὸ πάθος τοῦ Ἀλφρέδου, ἀνυψομένη εἰς βρυχηθμὸν εἰς τὰ ἐνθουσιάζοντα μέρη τῶν ποιημάτων του καὶ εἰς τὰ παθητικὰ ἐκλείπουσα εἰς λυγμὸν.

* *

Ἀπίγγειλε τρία ἐν ὄλῳ ποιήματα· τὸ πρῶτον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπεσώδιόν τι τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἕτερον τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Χασεκῆ. Χειροκροτήματα δ' ὀλίγα σχετικῶς ἐπηκολούθησαν τὸ ποίημα τοῦτο· διότι ἐνεῖχε καὶ σπιθηθρας λογικῆς καὶ ποιήσεως ἀληθινῆς καὶ πλουσίας, ἀναμνησκούσης τὸν ἄλλοτε Παράσχον· ἀλλ' ἐξέσπασαν παταγώδη χειροκροτήματα, ὡς τρακατροῦκαὶ προσκολληθεῖσαι εἰς ἔνδυμα διαδύτου ἐν ἡμέραις ἀπόκρου, ἀπαγγελλομένων τῶν ἄλλων δύο ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ἐν Ρωσσίᾳ νοσταλγῶν ὁ ποιητής, καὶ ὧν τὸ ἐν εἶχε δημοσιευθῆ, ἀν ἐνθυμησθε, ἐν τῷ Ἐσπέρω τῆς Λειψίας. Φρενητιωδῶς ἐχειροκρότησαν τὸν ποιητὴν ἐξυμνοῦντα τὴν Ἀθήναια, τὴν σημερινὴν Ἀθήναια τοῦ κ. Σούτσου, τοῦ κ. Φιλίμονος καὶ τοῦ κ. Δαμαλά, καὶ ἀποκαλοῦντα αὐτήν ἐν σειρᾷ εἰκόνων καὶ μεταφορῶν, αἵτινες ἐκαθαλίκευον ἢ μίαν τὴν ἄλλην, γέλοιο Χριστοῦ, δεῖπνο καρδιάς, πνοὴ μύρου, ἄγια τράπεζα τῆς γῆς, τῶν τραγουδιῶν τραγουδι τοῦ Γαδριήλ λουλουδοῦ. Οἱ ἀκραταὶ, Μιθριδάται σύγχρονοι, συνειθίσαντες φαίνεται πρότερον τὸν στόμαχόν των εἰς ὄλην τὴν δηλητηριώδη τοῦ γούστου ξυνίλαν τῶν ἐκάστοτε ἐκδιδομένων ποιητικῶν συλλογῶν, κατέπειον τὸ ποίημα αὐτὸ μετ' ἀγαλλιᾶσεως καὶ συνεφώνησαν μετὰ τοῦ κ. Παράσχου, ὅτι ἐν Ἀθήναις ζῶν κανεὶς κοιμᾶται κ' εἶνε ἔξυπνος καὶ ζῆ καὶ σὲν πεθάνη.

* *

Ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθον τοῦ «Παρνασσού» καὶ εἶδον τοὺς γεννάδας ἀκρατᾶς νὰ βοθίζωνται εἰς τὴν λάσπη καὶ νὰ σπάζουν τὰ μοῦτρα των ἐπὶ τῶν στύλων τοῦ φωταερίου καὶ ἤκουσα αὐτοὺς καταρωμένους καὶ τὴν Ἀθήναια καὶ τὰ καλά της, ἐσκέφθην τί ὠραίαθὰ ἦτον ἀν κατώρθου ὁ κ. Παράσχος καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι· ὅτι κατορθοῖ ἐν τῇ φαντασίᾳ, νὰ μᾶ· κίμνη δηλαδὴ νὰ ἀσφραίνωμεθα μῦρα ὅπου ἀσφρακτιώμεν ἐκ τῶν οὐρων καὶ τοῦ φανικοῦ ὀξέος, νὰ αἰσθανώμεθα δρόσον ὅπου δὲν ὑπάρχει παρὰ σκόνην, λάσπη, σκῆλη καὶ νὰ βλέπωμεν ἄνθη ὅπου δὲν φυτρῶνουν παρὰ δῖμαρκα καὶ ἑταιρία φωταερίου, οὐρητίρια, σύλλογοι καὶ λυρικοὶ ποιηταί.